Sva patnja u svojoj srži je samo vjerovanje u misao: „Nešto bi trebalo biti drugačije nego što jest.“

Pod patnjom podrazumijevam sve što nas u životu muči ili smeta: svako nezadovoljstvo, nelagoda, strah, zamjeranje, ogorčenost, briga, ljutnja...

Vjerovanje u tu misao isto je što i unutarnji (psihički) otpor prema onom što jest. Ona se može proširiti na još jedan oblik: „Hoću da nešto bude drugačije nego što jest.“ te i na prošlost i budućnost: „Nešto je trebalo biti drugačije nego što je bilo.“, tj. „Nešto bi trebalo biti drugačije nego što mislim da će biti.“ Postoji još varijacija u kojima se može pojaviti tipa: „Što ako nešto bude drugačije nego što bi trebalo?“ ili „Da bar je nešto bilo drugačije nego što je bilo.“, ali temeljna misao je uvijek ista: „Nešto bi trebalo biti drugačije nego što jest.“

Postoji li univerzalni kriterij, apsolutna istina, Božji zakon zapisan zlatnim slovima koji definira kako bi nešto trebalo biti? Mislim da bi se većina kršćana pa tako i onih koji nisu kršćani, ali su odrasli u ovoj zapadnjačkoj civilizaciji te imaju ista vjerovanja ugrađena duboko u podsvijest, složila da tako nešto postoji. Rekli bi: ljudi bi trebali biti dobri jedni prema drugima, trebali bi živjeti u skladu, ratovi se ne bi trebali događati, ljudi ne bi trebali patiti, ne bi trebali iskorištavati jedni druge, trebalo bi biti dovoljno radnih mjesta za sve... pa sve do osobnog života u vezi kojeg vjerujemo npr. da ljudi koji su u braku ne bi trebali spavati s drugim ljudima, da bi naša djeca trebala biti dobra u školi, da bi si trebali moći priuštiti ljetovanje na moru, da ne bi trebali biti bolesni...

Međutim često su stvari sasvim suprotne. Puno toga za što vjerujemo da bi trebalo biti, često nije, tj. ono za što mislimo da ne bi trebalo biti ipak jest. Ako je Bog, Priroda, Univerzum stvorio neke univerzalne zakone o tome kakvi bi ljudi i kakve bi stvari trebale biti, zašto je ostavio mogućnost da može biti i drugačije? Ti zakoni su izmišljeni u ljudskom umu, a onda smo povjerovali da su oni nešto univerzalno, univerzalna istina. U realnosti, kad vidimo da je svaka misao koja tvrdi: „Nešto bi trebalo biti drugačije nego što jest.“ samo izmišljotina našeg uma, samo još jedna misao u koju smo povjerovali i koja nema temelj u ničem stvarnom, onda shvatimo da je sve upravo onako kako jest i da ništa ne bi trebalo biti drugačije nego što jest, ništa nije krivo. Ni jedan čovjek, ni naša životna situacija, ni stanje u državi, ni ljudska patnja, ni ratovi, ni ekološka kriza, ni bilo bilo što.

Osvrnite se na to koliko puta u danu povjerujete da nešto nije kako bi trebalo biti bili to vi ili nešto izvan vas, pritom zaboravljajući da je to samo vaša misao. To može biti vrlo korisno, tako izlazite iz otpora. Dovoljno je sjetiti se da je to samo misao. U trenutku kad se toga prisjetite možete osjetiti olakšanje, jedan dio tereta ste otpustili. A sav vaš teret nije ništa drugo nego otpor prema onom što jest, temelji se upravo u toj misli: „Nešto nije kako bi trebalo biti“ i za čim

više stvari to vjerujete vaš je teret teži. Ono što stvara patnju nije situacija ili nešto u vanjskom svijetu što vidimo kao loše ili krivo, tj. drugačije nego što mislimo da bi trebalo biti već isključivo sama misao. Situacija je neutralna ona nema ništa s tim kako se osjećamo.

Postoji nešto što je poznato svima koji osjećaju da postoji dublja inteligencija života, šira slika stvari, Izvor iz kojeg se manifestiraju svi događaji – priča života u svijetu forme. To je **Povjerenje** . To je intuitivni osjećaj da je sve uvijek na svom mjestu i kad ga osjećamo, koliko god se nama na površini činilo da je nešto krivo, zapravo u dubini sebe znamo da su to što stvara takav dojam samo naše osobne misli, a ispod njih kao stvaran temelj postoji duboko povjerenje u život.

Događaji koji nam se događaju i koje često shvaćamo kao negativne upravo su tako i konstruirani da nam u vrijeme kad se događaju ne može biti jasno zašto se događaju. To da su imali svoje mjesto i svrhu u našem životu te koja je ona bila možemo vidjeti tek kad prođu. Sve je savršeno na svom mjestu i savršeno igra svoju ulogu u isprepletenoj igri života.

Buđenje povjerenja topi otpor u nama. Dobivamo mogućnost da se prepustimo misteriji, da znamo da je uvijek sve na svom mjestu, bez obzira kako nam se trenutno čini i da možemo pustiti da nas život vodi i brine se o nama. Povjerenje se temelji na nečem stvarnom – na unutarnjem osjećaju. Svemir zaista uvijek jest tu za nas, uvijek nam daje točno ono što nam treba, shvaćali mi to ili ne.

Povjerenje u život dolazi s unutarnjim razumijevanjem, više o tome na www.darkopribeg.com .

Autor: Darko Pribeg